U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **J. J.**, zastoupeného JUDr. Otýlií Pavlíkovou, advokátkou se sídlem Lidická 28, Praha 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, PP 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. 1 Az 28/2005,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále též „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností brojí proti shora označenému rozsudku Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 11. 11. 2005, č. j. OAM-2569/VL-10-L07-2004, o zastavení řízení o udělení azylu podle ust. § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti ze dne 2. 4. 2007 uvádí, že měl problémy, kvůli kterým nebyl schopen se dostavit k pohovorům, a že tedy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Zamítnutím žádosti o azyl a následným vyhoštěním z ČR by byl vystaven vážným represím z náboženských důvodů, neboť přijal katolickou víru. Ve své rukou psané stížnosti žádá opětovné zhodnocení jeho žádosti o azyl a doufá, že Ministerstvo vnitra ČR pochopí jeho tíživou situaci.

Dne 3. 4. 2007 podal stěžovatel, tentokrát již zastoupený advokátkou, doplnění kasační stížnosti, jejímž obsahem je uplatnění důvodů obsažených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b), e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že celé řízení o udělení azylu trpělo vadami – při zjišťování skutkových okolností byl porušen zákon a tato situace měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel uvádí, že neumí česky, nicméně pohovor s ním nebyl veden v jazyce, jímž mluví a jemuž rozumí, tedy ve francouzštině. Dále opakuje, že o pohovorech, kterých se měl účastnit, nevěděl a nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že bylo jeho povinností si tyto pohovory zjistit, případně se omluvit za nedostavení se k nim. Žalovaný se jeho žádostí nezabýval zodpovědně, když mu další pohovor, při kterém by mohl některé skutečnosti vysvětlit, neumožnil, a zcela také pominul důvody, pro něž se k druhému pohovoru nemohl dostavit (byl napaden „skíny“ a z obavy o život utekl). Dodává, že neznalost českého jazyka jej velmi omezuje ve vyjadřovacích

schopnostech. Stěžovatel dále konstatuje, že je v současné době ohrožen na životě; s názorem, že se irácký režim mění na demokratický, nemůže souhlasit, neboť obyvatelé Iráku jsou stále ohroženi a on zejména, protože je křesťan, a převážně muslimští Iráčané nejsou vůči křesťanům tolerantní, navíc již neumí arabsky (mluví v podstatě pouze francouzsky). Stěžovatel se obává, že jeho vyhoštěním z ČR a navrácením do Iráku by nad ním soud vynesl rozsudek smrti, neboť by v jeho zemi následovaly velmi tvrdé represe. V závěru pak uvádí, že městský soud nevzal v úvahu jím tvrzené skutečnosti, a proto považuje jeho rozsudek za nezákonný.

Stěžovatel proto vzhledem ke všemu shora popsanému navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele.

K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu (mezinárodní ochrany) lze pro stručnost odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, sp. zn. 1 Azs 13/2006, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

Namítá-li stěžovatel, že nevěděl o pohovorech, kterých se měl účastnit a že nebylo jeho povinností si tyto pohovory zjistit, případně se omluvit za nedostavení se k nim, připomíná Nejvyšší správní soud, že se otázkou podmínek pro zastavení řízení podle ust. § 25 písm. d) zákona o azylu (*Řízení se zastaví, jestliže… d) žadatel o udělení mezinárodní ochrany se bez závažného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru nebo neposkytuje informace nezbytné pro zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout*), již dostatečně zabýval, a to např. ve svém rozsudku ze dne 10. 6. 2004, sp. zn. 4 Azs 38/2004 (publ. na www.nssoud.cz), kde uvedl: *„Jestliže se předvolání k pohovoru nepodařilo žadatelce o azyl dvakrát doručit a zásilka byla uložena v pobytovém středisku, v němž byla žadatelka o udělení azylu hlášena k pobytu, oznámení o uložení nedoručené písemnosti bylo vyvěšeno v pobytovém středisku na úřední desce a žadatelka si zásilku nevyzvedla ani v jednom případě do deseti dnů od uložení, lze učinit závěr, že se žadatelka k pohovoru nedostavila bez vážných důvodů. Byly tak splněny podmínky pro zastavení řízení podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.“* Obdobně také v rozhodnutí ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 4 Azs 104/2005: *„Není-li ministerstvu známo místo pobytu žadatele o azyl, jehož pobyt je evidován v pobytovém středisku, poté, co toto azylové zařízení opustil, lze žadateli doručit předvolání k pohovoru postupem podle § 24 odst. 3 zákona o azylu (tj. uložením po dobu 15 dnů u pověřeného zaměstnance ministerstva v pobytovém středisku, kde má evidován pobyt, a vyvěšením oznámení o uložení na místě obvyklém). Byla-li žadateli řádně doručena dvě předvolání k pohovoru a on se na žádný ze stanovených termínů nedostavil a svou nepřítomnost neomluvil, může ministerstvo za situace, kdy na podkladě dosud shromážděných informací o skutkovém stavu nelze rozhodnout, řízení zastavit dle § 25 odst. 1 písm. d) zákona o azylu.* Na posuzovaný případ, kdy se stěžovatel po propuštění z Vazební věznice P. – P. nedostavil do příslušného azylového zařízení (v tomto případě Pobytového střediska Z. u B.), ačkoliv byl o této své povinnosti poučen, plně dopadá také právní názor zdejšího soudu na doručování písemností uložením v pobytovém středisku vyjádřený v rozhodnutí ze dne 30. 4. 2004, sp. zn. 5 Azs 16/2004: *„Podmínky doručení předvolání k pohovoru v pobytovém středisku uložením podle § 24 odst. 2 a 3 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jsou splněny, jestliže žadatel o azyl opustil pobytové středisko, aniž v souladu s § 82 odst. 2 tohoto zákona oznámil ministerstvu písemně*

v příslušné lhůtě opuštění střediska včetně uvedení adresy, kde se bude nadále zdržovat, a délky pobytu mimo pobytové středisko.“

V odpověď na další argument stěžovatele, že městský soud zcela pominul důvody, pro něž se k druhému pohovoru nemohl dostavit (byl prý napaden skinhedy a z obavy o život utekl), odkazuje Nejvyšší správní soud na svůj rozsudek ze dne 31. 10. 2003, sp. zn. 4 Azs 21/2003, v němž mj. posuzoval meze tzv. zásady vyšetřovací a konstatoval: *„Správní orgán neporušuje § 32 odst. 1 správního řádu, nepřihlédne-li ke skutečnostem jemu neznámým, které s ohledem na jejich povahu může uvést jen účastník řízení. Takovou skutečností je i sdělení důvodu neúčasti na pohovoru. Ke skutečnosti, že žadatel o azyl přiloží doklad lékaře o pracovní neschopnosti poprvé až v žalobě, nelze vzhledem k § 75 odst. 1 s. ř. s. přihlédnout.“* V daném případě byl stěžovatel z výkonu trestu ve Vazební věznici P. propuštěn dne 15. 7. 2005 (viz č. l. 63 správního spisu), do příslušného pobytového střediska, kde měl hlášen pobyt, se po svém propuštění nedostavil a žalovanému do vydání předmětného rozhodnutí dne 11. 11. 2005 ani neoznámil, kde se hodlá zdržovat. Rozhodnutí žalovaného převzal stěžovatel dne 9. 12. 2005 ve Vazební věznici P., kde nastoupil dne 7. 12. 2005 výkon trestu odnětí svobody v délce jednoho a půl roku (ve vazbě se stěžovatel podruhé nacházel od 14. 11. 2005, viz. č. l. 74 soudního spisu). Důvod, proč se ani k jednomu z plánovaných pohovorů nedostavil, poprvé zmínil až v žalobě ze dne 21. 12. 2005 (viz č. l. 15 soudního spisu). V době obou plánovaných pohovorů, tedy 24. 10. a 7. 11. 2005, byl stěžovatel na svobodě, aniž by ovšem jakkoliv projevil zájem o probíhající azylové řízení. Shora citované právní názory zdejšího soudu proto plně dopadají i na tuto kauzu.

Žalovaný řízení o udělení azylu zastavil, neboť se stěžovatel opakovaně k doplňujícímu pohovoru ve věci jeho žádosti o azyl nedostavil a na základě do té doby zjištěných skutečností nebylo možné ve věci meritorně rozhodnout. Žalovaný tedy věcně o stěžovatelově případu vůbec nerozhodoval, tedy nehodnotil konkrétní důvody jeho žádosti o azyl, a proto se nebude ani Nejvyšší správní soud vyjadřovat k dalším stížnostním námitkám směřujícím k důvodům žádosti o azyl.

Lze tak uzavřít, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na posuzované námitky podávané v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a z tohoto důvodu ji odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. listopadu 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu